

SRDÍČKO

ročník XXVII. **1**
2. 4. 2023

SV. PAVEL PÍŠE EFESANŮM: „I VY JSTE KDYSI BYLI TMOU.“ (Ef 5,8)

„I my jsme kdysi byli tmou“ – *a bylo to tehdy*, když jsme měli před očima bludičku..., když jsme běželi za pochybným štěstím.

Předložím vám Desatero tmy, připomenu vám **BLUDIČKY**:

1. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo světlo v ledniče.*
2. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo světlo tabletu, počítače, mobilu.*
3. Byl jsi tmou, když... *jsi myslel a jednal, jako bys byl na planetě Zemi jen ty.*
4. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo v sexu a všem tom okolo.*
5. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo ve shánění zpráv o druhých.*
6. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo v kritice.*
7. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo v kariéře a dokazování, jak jsi dobrý.*
8. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo v postavení a když jsi pohrdal druhým člověkem.*
9. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo v kráse a marnivosti.*
10. Byl jsi tmou, když... *jediné světlo tvého života bylo být v pohodě a užít si.*

Toto jsou temné záhyby v nás, jsou zdánlivým světlem, mají lesk zlata, ale je to jen pozlátko, kočičí zlato působící *chlada, tmu a smutek i odcizení*. Nikdy nám nemohou přinést trvalou radost, *protože zabraňují lásce a podporují sebelásku*.

„I my jsme byli kdysi tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. A proto *žijme jako děti světla* – ovocem světla je *dobrota, spravedlnost a pravda*; zkoumejme, co se líbí Pánu. Nepodílejme se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývájme pravým jménem.“ (Ef 5,8–11)

DESATERO SVĚTLA:

1. Naslouchej bez přerušování.
„Pamatujte si, moji milovaní: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu.“ (Jak 1,19)
2. Odpovídej bez hádavosti.
„Lepší suchá kůrka chleba a k tomu klid než dům s plným stolem a spory.“ (Př 17,1)
3. Mluv bez souzení.
„Nesudte a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi.“ (Lk 6,37)

4. Hospodař bez ziskuchtivosti.
„Nikdo nemůže sloužit dvěma páňům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.“ (Mt 6,24)
5. Dávej se bez vypočítavosti.
„Pořádáš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, neboť nemají, čím ti odplatit; ale tobě bude odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ (Lk 14,13)
6. Dívej se a smýšlej čistě.
„Každý, kdo hledí na druhé pohlaví chtivě, již s ním zcizoložil ve svém srdci.“ (srov. Mt 5,28)
7. Žij bez pomstychtivosti.
„Snažte se navzájem a odpouštějte si, má-li někdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.“ (Kol 3,13)
8. Buď pravdomluvný.
„Vaše slovo buď, ano, ano – ne, ne; co je nad to, je zlé.“ (Mt 5,37)
9. Pracuj a žij bez reptání.
„Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování.“ (Flp 2,14)

10. Nezapomínej se modlit.
„V modlitbách neustávejte, buďte vytrvalí.“ (1Sol 5,17)

Ježíš říká: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12)

Svíce si nedá sama plamen ohně a žárovka nesvítí sama od sebe, musí ji sytit proud. *Ani svíce, ani žárovka, ani člověk není zdrojem světla. Světlo přichází odjinud a v nás zazáří.*

Mám-li být světlem, musím mít v srdci Ježíše, Ježíš je zdroj světla. Musím ho následovat a napodobovat, protože mi jasně říká: „Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě.“ Když ho následujeme, nejsem tmou, *ale máme světlo života* a jsme světlem.

A nakonec se Ježíš usměje, ukáže prstem na nás, a hrdě prohlásí: „**Vy jste světlo světa!**“

Apoštol Pavel už s úplnou samozřejmostí napíše: „**Buďte bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm sviťte jako hvězdy, které osvěcují svět.**“ (Flp 2,15)

Kázání br. Didaka

ROZLIŠOVÁNÍ – ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA PRO ŽENY

V sobotu 3. prosince se v naší farnosti konala adventní duchovní obnova pro ženy na téma: Jak rozpoznat, co se v nás děje? Odkud pocházejí naše pocity a myšlenky? K jakým rozhodnutím nás vedou? Jak rozlišovat, abychom se správně rozhodovali?

Během duchovní obnovy zazněly v našem kostele v Husovicích dvě promluvy sester Anny a Marie ze Společnosti sester Ježíšových, které celou obnovu na téma rozlišování vedly. V čase přestávek bylo možné

se ohrát a občerstvit na faře, nebo zůstat v kostele na tichou modlitbu či využít příležitost ke svátosti smíření. Následovala společná adorace v kostele a vše bylo uzavřeno mší svatou okolo oltáře. Duchov-

ně nás doprovázel bratr Didak. Bylo nás mnoho, nejen z naší farnosti. A jaké jsme dostali rady?

Důležité kroky v procesu rozlišování

1. UVĚDOMIT si, že chceme najít Boží vůli.
2. Zvolit správný čas a prostor.
3. Pojmenovat si, co rozlišujeme.
4. Kdo je ten, co rozlišuje?
5. Každý může kultivovaně říct svůj názor.
6. Brát všechny pohledy vážně.
7. Dát si čas na promyšlení a modlitbu.
8. Znovu se každý může k věci vyjádřit.
9. Ten, kdo rozlišuje, zformuluje závěrečné rozhodnutí.
10. Poděkování Bohu a prosba, pokud věc není podle Jeho vůle, aby nám to dal poznat.

Postoje, bez kterých to nejde:

- Bůh mě nesmírně miluje.
- Boží vůle je projevem této Jeho Lásky.
- Rozlišování je prostředek, jak Boží vůli poznat.
- Normou dobra a zla nejsem já.
- Poznávat Boha v důvěrné modlitbě.
- Vztít si čas naslouchat svému srdci.
- V útěše hledat Boha, ne Boha kvůli útěše.
- V neútěše nedělat vážná rozhodnutí.
- Úsilí o vnitřní svobodu.
- Ochota rozhodnutí uskutečnit.
- Věrnost svému rozhodnutí, ale bdělost vůči Božím znamením.
- A věřit – Boží SVĚTLO přijde...

Byla jsem na adventní duchovní obnově poprvé. Každá žena má v tomto období spoustu práce s tím, aby rodině nachystala pěkné, rodinné a pozeňhané Vánoce.

Scházíme se u adventních věnců, prosíme za naše blízké, kamarády a všechny potřebné. Já jsem žena, která se snaží pokoj a klid přenášet nejen na své blízké, kamarády, ale i kolegy v práci. V této době války, nemocí a strachu jsem se rozhodla, že si dovolím jedno sobotní dopoledne strávit jen s Pánem. Taková přátelská adventní návštěva. Měla jsem před sebou, obrazně řečeno, velkou hromadu špinavého prádla – nejen svého, ale i od všech kamarádů a známých. Díky naší duchovní obnově jsem si toto prádlo mohla krásně roztrdit na barevné, bílé... A takto je předat Pánu s prosbou o „vyprání“, případné opravení a pomoc při dalších potížích. Bylo to pro mě osvobozující, při mši jsem měla jedinečný pocit krásného společenství. I kontakt třeba jen oční s ostatními „prádlenkami“ naší farnosti byl moc příjemný. Odcházela jsem spokojená, jako po příjemné návštěvě u někoho, kdo je mi moc blízký, na koho se můžu obrátit nejen se svými starostmi, i radostmi. **A věřit – Boží SVĚTLO přijde...**

Svědectví jedné z účastnic

LIDÉ FARNOSTI: VERONIKA WILCZKOVÁ

Pocházím z Havířova kousek od Ostravy, kde místní farnost vznikla asi před 25 lety na popud mého dědečka. Ráda jsem se do jejího rozvoje zapojovala třeba tak, že jsem společně s bratrance hudebně doprovázela mši svatou. Jelikož jsem ve hře na kytaru samouk, hodně mi naše společné hraní pomohlo. V rámci farnosti jsme se sourozenci navštěvovali také středisko mládeže. Součástí typu společenství, která fungují třeba tady v Husovicích, jsem se stala až v Olomouci, kam jsem odešla za studiem. Tam se také začaly rozvíjet předpoklady pro moji nynější práci, a sice doprovodit člověka na sklon mezi životem pozemským a životem věčným.

Všechno to začalo během druhého roku studia na vysoké škole, kdy jsme měli za úkol sepsat seminární práci, a na mě zbylo téma smrti a umírání. Musela jsem hodně přemýšlet, jak to celé pojmut a o čem vlastně budu psát. Postupně jsem se začala do literatury, především od Marie Svatošové, a tím se mi otázka umírání a smrti postupně odkrývala. Stále mě fascinuje toto setkávání se s vyššími hodnotami, které zároveň v mnoha oblastech zůstává tajemstvím. V rámci svého zájmu jsem absolvovala mimo jiné i praxi v Hospici sv. Alžběty v Brně, odkud jsem později dostala nabídku práce, a to mě nakonec přimělo přestěhovat se do Brna. Nejdříve jsem v Hospici působila jako pečovatelka a asi po dvou letech jsem se posunula na pozici vedoucí v terénní odlehčovací službě. Laicky řečeno, mám pod sebou pečovatele, kteří jezdí přímo k rodinám domů

a odlehčují jim v péči o jejich blízkého. Někdy rodiny potřebují vypomocet s péčí, kterou třeba nezvládají, jindy potřebují z různých důvodů zastoupit. Vidím v tom všem velký smysl – podat pomocnou ruku, vyslechnout...i když jsou některé situace hodně těžké. Proto se snažím dodržovat pravidelnou psychohygienu třeba tak, že si jdu zaběhat nebo se projít do přírody.

Postupnými kroky jsem se dostala až do zdejší farnosti. Nejprve jsem bydlela na Vinohradech a asi před třemi lety se pak přestěhovala do Černých Polí. Teprve potom jsem se začala zajímat o to, který kostel mám nejbliž, a on to byl ten husovický. Vzhledem k tomu, že jsem pět a půl roku poznávala františkánskou spiritualitu u sester františkánek v Olomouci, tehdy nová farnost se pro mě velmi brzy stala místem, kde jsem se cítila jako doma.

Když mi to časové možnosti dovolí, ráda se ve farnosti zapojím do obou schol, podílím se na přípravách v kavárně po nedělní mši nebo občas chodím na pondělní kontemplace, modlitbu breviáře a následnou adoraci na faře. Velkým obohacením pro mě byla účast na semináři Život v Duchu, kde jsme dostali příležitost sdílení se s různými lidmi o času stráveném nad Písmem. A nesmím zapomenout na poutě do

Křtin, při nichž zase člověk vnímá Boží přítomnost a společenství trochu jinak.

Loni se mi také naskytla příležitost stárkovat v rámci dne Husovic, což byla moje úplně první zkušenost s hody. Neměla jsem moc představu, jak taková akce probíhá, ale už několik let jsem snila o tom, že se obléknu do kroje, a když tato možnost přišla, neváhala jsem. Moc ráda na to vzpomínám.

Jsmo na začátku nového kalendářního roku, a tak přemýšlím nad tím, jak bych ho chtěla prožít, a to i po duchovní stránce.

Tak jako doposud si chci udržet páteční půst od kávy, případně i půst v něčem jiném. Další předsevzetí souvisí s modlitbou – na začátku roku jsem si vylosovala jako patrona sv. Josefa, což je jeden z mých oblíbených svatých, a tak se na něj chci každý den obracet a prožít s ním (nejen) celý rok. Taky už delší dobu toužím prožít ignaciánské exercicie, i když si sama nejsem jistá, jak bych čas strávený v tichu zvládla.

A ještě jedno přání mám – zase si letos obléct kroj na hodech.

Zapsala Veronika Filipová.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2023 V BRNĚNSKÉ DIECÉZI

Sčítání letošního Tříkrálové sbírky skončilo. Dárci věnovali 38 045 431 korun, což je více jak o 4,5 mil. Kč oproti loňskému roku. Do ulic v brněnské diecézi vyrazilo přes 17 tisíc koledníků. Výnos sbírky je rozdělen podle pevně daného klíče takto: 65 % vybraných prostředků se vrací charitám, které je vykoledovaly, 15 % je určeno na velké diecézní projekty, 10 % putuje do krizového fondu, odkud jsou uvolněny při mimořádných událostech, a na pomoc v zahraničí, 5 % využije na své projekty Charita Česká republika, 5 % tvoří zákonné režie sbírky.

V Brně se vybralo 3 283 314 Kč, což je o 205 tisíc více než loni. Kam peníze ze sbírky konkrétně doputují?

- Na chod charitní záchranné sítě (500 000 Kč).
- Výměna dlažby pro zpřístupnění služeb pro lidi bez domova i pro lidi na invalidním vozíku nebo s berlemi (300 000 Kč).

- Vybudování bezpečnějšího prostředí na zahradě v Domově sv. Markéty pro maminky s dětmi v tísní (120 000 Kč).
- Nákup speciálního koupacího lůžka v Domě pokojného stáří Kamenná, kde se pečuje o seniory, kteří se z důvodů demence či jiných onemocnění neobejdou bez cizí pomoci (110 000 Kč).
- Příspěvek na nákup automobilu pro zdravotní sestru Domácí zdravotní péče (200 000 Kč).

Ondřej Špetík

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2023

Zní to neuvěřitelně, ale letos naše rodina oslavila již 15leté výročí Tříkrálové sbírky. Ano, přátelé, v 01/2008 jsme poprvé vyrazili ještě pod vedením manželům Zehnalových do ulic husovické farnosti a v zasněžených uličkách chodili koledovat i několik dní. Za sebe mohu říci, že jsem úspěšně „propadl“ tomuto koledování a začátek roku si bez této události ani neumím představit.

Již několik let ale probíhají sbírky jen v sobotu a v posledních letech se nám o sněhu může jen zdát. Přesto je každý rok trochu jiný. Ptáte se v čem byl jiný ten letošní?

1. Organizace se ujala „Svatá trojice“. Hlavnímu šefovi bratrovi Angelovi skvěle sekundoval bratr Didak, šéfem kuchyně s mistrovským gulášem a zákusky se stala Terka Štorková.
2. I letos jsem poznal nové lidi a ulice farnosti, protože jsem získal zcela nové koledníky, krále z rodu Kselíků. Ostatní členové naší rodiny šli v jiných skupinkách, což plně chápu a respektuji, protože naší nejmladší Amálce je už 15 let, takže letos si poprvé vyzkoušela, jaké je to být „pokladníkem“.
3. Opět mě mile překvapilo, s jakou láskou a vřelostí lidé letos přispívali. Do konce jsem byl obdarován čokoládovými bonbony.
4. Večer v den Tříkrálové sbírky jste mohli zajít na představení jesenických ochotníků SALOME. Opravdu skvělý a nevšední zážitek.

5. Mimochodem, věděli jste, že v evangelním příběhu samotném není řeč ani o králích (mluví se o mudrcích), ani o jejich počtu? Poprvé se o třech mudrcích zmiňuje církevní spisovatel Órigenés na počátku 3. století, který počet tří zřejmě vyvozuje z počtu darů, které Ježíši přinášejí.

Děkuji všem, kteří se na sbírce podíleli i za skvělé a nevšední zážitky.

Závěrem jeden citát. Jistý A. Alonso napsal: „Šťastný je ten, kdo vykročí vpřed, kdo věří v budoucnost, ten, kdo doufá, ten, kdo miluje risk, protože důvěřuje, ten, kdo přinese oběť za vznik nového.“

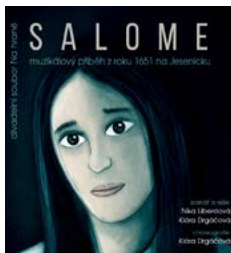
Vše dobré v tomto roce přeje
rodina Maliněnkova.

P.S. Nevím, jak ostatní členové naší rodiny, ale já se už těším na další rok Tříkrálové sbírky.

DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ SALOME

Večer, v den Tříkrálové sbírky (sobota 7. 1. 2023), jsme s manželkou zašli na představení jesenických ochotníků SALOME, které pořádal husovický OREL. A musíme a chceme říci, resp. napsat, že to stálo za to. A v čem bylo toto představení tak výjimečné?

- Po dlouhé době jsme viděli příběh, který měl hlavu a patu. Žádné moderní pojednání klasiky, jak můžeme např. vidět v některých brněnských profesionálních divadlech, když hrají hru od Shakespeara či Dvořáka.
- Všichni herci podali maximální výkon. Představení mělo „šťávu“ a divák se nenudil.
- Představení pojednává o procesech s domnělými čarodějnicemi, doplňuje

ho tanec, hudba a zpěv. Odehrává se v období nejtemnějších jesenických dějin a přibližuje osudy obyčejných lidí, kteří se díky lidem z nejbližšího okolí stali nepohodlnými a byli označeni za původce všech strastí.

- Některé scény byly tak živé, že při nich až mrazilo v zádech.
- Podoba s dnešní dobou není, dle mého mínění, čistě náhodná. I když se dnes neupaluje nebo nekamenuje fyzicky, říci na veřejnosti jiný nebo odlišný názor, než má většina, tak vás vyloučí z Vašeho okolí či dané skupiny přátel.

Děkujeme všem, kteří se zasloužili o tento krásný divácký zážitek. Věříme, že i v budoucnu budeme moci sledovat nějaké podobné představení.

Vše dobré v tomto roce přejí
manželé Maliňákoví.

ADOPTCE NA DÁLKU – DOPIS OLEXANDRY

Chvála Ježíši Kristu!

Nejprve Vám chci poděkovat za Vaši péči, kterou mi poskytnete. V tomto čase se na Ukrajině žije těžce. Válka sebrala mnoho životů, snů a nadějí.

U nás na Zakarpatí díky Bohu není bombardování, každý den se modlíme za naše vojáky. Doufám, že válka brzy skončí a všichni lidé na celém světě budou mít svůj domov a nebe nad hlavou.

Nehledě na to, v naší rodině plánujeme budoucnost. Já jsem úspěšně ukončila 9. třídu a chci získat vysokoškolské vzdělání. Budu se učit snaživě, abych pomohla mámě. Modlím se k Bohu za to, co mám, a za mír na Zemi.

Přejí Vám a Vaším rodinám zdraví, dobro a štěstí. Mnohokrát děkuji za pomoc, ať Bůh Vás chrání.

Olexandra Slyvka

PODĚKOVÁNÍ

Sobota 17. prosince byla dnem adventní duchovní obnovy v Klášteře sester klarišek v Soběšicích.

Tématu sv. Josefa – náš otec se velmi dobře zhostil bratr Kapistrán. Přiblížil nám Josefovu nezastupitelnou úlohu v dějinách spásy. Byl obyčejným tesařem zasnoubeným s Pannou Marií, přesto mu Bůh světil neobyčejné poslání. S odvahou vzal na sebe otcovství a staral se o Ježíše s velkou láskou a péčí. Svou zodpovědností, věrností i elánem je inspirací pro náš život.

Velmi silně na mě zapůsobily a zaujaly osobní vzpomínky Kapiho na své dět-

ství. Otevřeně hovořil o dětském domově, náhradní rodině a také o otci. Během přednášek byla možností svátosti smíření u otce Didaka. Zajištěno bylo i občerstvení. Závěrečná bohoslužba mě ujistila o správném rozhodnutí, jak naložit se čtvrtou adventní sobotou: cukroví i úklid počká!

Děkuji tímto za krásnou duchovní obnovu všem, kteří se na ní podíleli. Především ale našim milým františkánům Didakovi a Kapimu.

Marie H.

O JEDNÉ VÝSTAVĚ JEDNÉ (NE)OBYČEJNÉ FARNICE

20. prosince 2022 proběhla v Sibiři vernisáž retrospektivní výstavy naší farnice, paní Jarmily Tiokové, představující výběr z její obrazové i objektové tvorby, „Na vernisáž přišla rozsáhlá komunita návštěvníků, nadšenců umění i duchovních principů, které přesahují každodennost, navzájem se podporujících subjektů, a tím byla v okamžiku navozena jedinečná a vřelá atmosféra,“ dočteme se na stránkách galerie. A že se tak stalo, tomu vdčíme právě paní Tiokové.

Před 48 lety reaguje tato žena, absolventka strojní průmyslovky na závažné zdravotní problémy po svém. Absolvuje

kurz techniky paličkovaných krajek a práci projektantky vymění za práci výtvarnice, která současně pečuje o malé syny. Požehnané, Bohem darované dny naplní tvorbou s duchovním rozměrem, jež nemá hranice. Z její tvorby čerpají třeba inspiraci ostatní onkologičtí pacienti, kterým paní Tioková věnuje svůj čas.

Nechme se tedy i my oslovit jejím životním příběhem, jež nádherně souzní se sympatickou snahou mladých z Nezávislého komunitního centra Sibiř oživit toto místo, jež pro Husovické kdysi hodně znamenalo.

mš

PUTOVÁNÍ PO SEDMIRADOSTNÉ CESTĚ PANNY MARIE

V neděli 1. ledna se uskutečnilo druhé (takže již tradiční ☺) novoroční setkání – putování po Sedmiradostné cestě Panny Marie z Lelekovic na Vranov. Sešlo se nás asi 20 dospělých, 3 děti a 2 psi. Byl krásný první den nového roku, a tudíž SLAVNOST MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE. Právě poutí jsme ji chtěli oslavit a vyprosít požehnání a radost do roku 2023.

Cesta má na trase mezi lelekovickým kostelem sv. Filipa a Jakuba a kostelem Narození Panny Marie ve Vranově celkem 7 zastavení. U každé kapličky symbolizující radosti Panny Marie s motivy vytvořenými Milivojem Husákem jsme se krátce pomodlili. Putování mezi nimi jsme vyplnili nejen desátky, ale i společenskou konverzací. To přece k oslavě patří, radost Boží i pozemská.

U šestého zastavení – Soslání Ducha svatého nám jasně došlo, že Atinka

a Abbey, dva krásní bílí švýcarští ovčáci, zosobňují právě symboly DS, tedy neustálý pohyb a neutuchající radost. Na konci cesty ve Vranově jsme zašli pozdravit Pannu Marii a poslechnout si koledy ke skříňovému mechanickému betlému v boční kapli.

Za rok se těšíme na další poutní setkání.

EV

BOŽÍ BEZDOMOVEC OSOBNOST JÁNA HUTYRY, CM

Ján Hutýra, CM se narodil 1. února 1912 v Jablonově u Spišského Podhradí do rodiny zemědělců. Po gymnaziálních studiích se rozhodl stát knězem a současně studoval i na učitelském ústavu. Ve druhém ročníku kněžského semináře přišla krize povolání, zároveň těžce onemocněl plicní chorobou a musel být hospitalizován. V nemocnici se setkal s Dcerami křesťanské lásky, které žily charizma sv. Vincenta de Paul (vincentky), a toto setkání mělo určující vliv na jeho další životní směřování. Rozhodl se opustit diecézní seminář, vstoupil do Misijní společnosti sv. Vincenta de Paul a byl poslán na studia kněžství do Grazu, v roce 1936 byl vysvěcen a začal pastoračně působit jako vysokoškolský kněz v Bratislavě. V roce 1942 byl jmenován vícevizitátorem Misijní společnosti sv. Vincenta de Paul na Slovensku a současně i provinciálním direktorem vincentek. Sestry sloužily ve 14 nemocnicích, vyučovaly na 15 školách a vedly několik sirotčinců, internátů a domovů pro staré lidi. Kromě komunit na Slovensku patřilo do této provincie i 6 komunit v Čechách a na Moravě, celkem se jednalo přibližně o 800 sester, v noviciátě bylo 50 mladých sester. Ján Hutýra navštěvoval komunity, povzbuzoval sestry

a vydával pokyny, jak se mají zachovat v době přechodu fronty či bombardování.

Již roce 1944 bylo rozhodnuto o zestátnění škol na Slovensku (70 % škol bylo církevních) a hned po válce se tento zámeř začal realizovat. Otec Hutýra proti tomu aktivně vystupoval. V roce 1947 se Štátní bezpečnost dostala pod vliv komunistů a už v té době byl sledován a následně uvězněn. Byl sice propuštěn, ale následky krutého mučení ve vězení si musel dlouhodobě léčit v nemocnici v Bratislavě a poté v Martine, kde byl v roce 1950 znovu zatčen a eskortován do „kárného kláštera“ v Báci, kam byli umístěni „nespolehliví“ řeholníci. Jeho zdravotní stav se zhoršoval, a proto byl poslán do soustředovacího kláštera pro staré a nemocné řeholníky. Tam byl varován, že mu hrozí opět zatčení. Druhý den ráno odsloužil mši svatou, aby zanechal dojem, že je v táboře a zmizel... Byl na něj vydán zatykač, Československý rozhlas hlásil, že je na něj vypsaná odměna 60 000 Kčs pro toho, kdo jej udá. Rádio Svobodná Evropa oznámilo, že je Ján Hutýra v bezpečí za hranicemi – pátrání policie po něm proto nebylo tak intenzivní. Otec Hutýra se skrýval u příbuzných a přátel, často měnil místa pobytu a navázal kontakt s řeholními sestrami. Měl možnost odejít do zahraničí, ale odmítl, protože chtěl být nablízku svým spolubratřím a sestram.

Díky jeho podpoře a radám si sestry zachovaly věrnost a jednotu, i v komuni-

tách musely dodržovat zásady konspirace a jednotně kladly odpor vůči skrytým i otevřeným útokům (např. v roce 1954, kdy „celý národ jednotně volil ve svobodných volbách KSČ“, sestry vincentky z důvodu svědomí odmítly volit). Podle přístupu tohoto řádu se pak často řídily i jiné řeholní řády. Zapomenuté zavazadlo ve vlaku, ve kterém policie zjistila i listiny od otce Hutryry, vyvolalo nové intenzivní policejní pátrání, tentokrát začali dlouhodobě sledovat i všechny jeho příbuzné. V roce 1958 byl otec Hutryry vypátrán a zatčen. Se sestrami vincentkami bylo vedeno až 20 soudních procesů, skoro v každém figurovalo jeho jméno. Byl odsouzen na 10 let, vězněn byl v Praze, na Mírově a ve Valdicích. Během uvěznění otce Hutryry a představených vincentek působil řád bez vedení a ve skrytosti.

Z vězení byl propuštěn v roce 1965 na amnestii a po propuštění pracoval v nemocnici Na Františku v Praze jako sanitář pro těžké práce. Zároveň pracoval na obnově života provincie a věnoval se slovenské vysokoškolské mládeži v Praze u sv. Salvátora. Po roce 1968, kdy nastalo politické uvolnění, zřídily sestry nový provinční dům v Mendryce nedaleko Litomyšle a umožnily všem sestrám, které byly po roce 1951 formované v civilu, aby přijaly řeholní roucho. Otec Hutryry nepodporoval úplně tento krok, nevěřil v komunismus s lidskou tvářící a naléhal, aby některé sestry působile nadále v komunitách v civilu jako doposud a nezveřejňovaly svou příslušnost k řádu. To se ukázalo jako velmi prozíravé, nastal čas normalizace, přišly zákazy a pronásledování – formace musela znovu pokračovat v ilegality.

V roce 1974 byl otci Hutryry odňat státní souhlas (tzn. nemohl veřejně půso-

bit jako kněz), současně dostal i zákaz pobývat v Mendryce. Našel si velmi skromný podnájem v Brně, dojížděl mezi slovenské studenty do Prahy, a protože mu hrozilo opět uvěznění, musel se začít skrývat.

V té době našel úkryt a pomoc u lidí z naší farnosti, nadále působil tajně, věnoval se formaci sester, cestoval z komunity do komunity, dával tajné exercicie. Jeho zdravotní stav se v průběhu následujícího roku rychle zhoršoval, ani vyčerpáný a těžce nemocný se nikdy nešetřil. Poslední týdny jej, už hodně nemocného, řeholnice skrývaly přímo v nemocnici, kde působile jako civilní zdravotní sestry. Zde také 20. 2. 1978 otec Ján Hutryry, CM zemřel, je pochovaný na Ústředním hřbitově v Brně.

Vzpomeňme, prosím, v modlitbě na tohoto kněze a na nenápadné statečné lidi z naší farnosti, kteří mu poskytli v době pronásledování ubytování a pomoc a kteří nikdy o této své činnosti nemluvili.

O otci Hutryryovi a lidech, kteří mu pomohli, jsem se dozvěděla „náhodou“ – dcera si všimla paní a řeholních sester, jak rozmlouvají na protějším chodníku, a za chvíli jsme viděly i „další“ členy štábu – kameramana a zvukaře a další řeholnici. To už vzbudilo mou zvědavost – co asi tak mohou u nás na ulici natáčet – vyběhla jsem ven a zeptala se... a poprvé slyšela jméno otce Hutryry, o kterém na Slovensku vzniká dokumentární film.

Čerpáno z knihy R. Letz (ed.) *Ján Hutryry CM, Osobnosť v zápase o náboženskú identitu Slovenska*, Lúč, Bratislava 2020, a z diplomové práce M. Obšívana CM *Život a dielo Jána Hutryry – provinciála lazaristov na Slovensku*.

Miriám Nováková

VE FARNOSTI SE UDÁLO

Bohoslužba na Štědrý den

Foto Tomáš Cigánek, Člověk a víra

Muži na běžkách

Dan, Zdeněk, Martin, Karel, Jirka, Petr, Aleš, Didak, Vojta, Petr

MLADÍ PŘIPRAVILI PROJEKT „ADOPTUJ SI KNĚZE“

I kněží potřebují naši modlitební podporu. DCM Brno se proto rozhodlo uspořádat modlitební akci Adoptuj si kněze. Navazují tím na projekt ADCM Olomouc, kde již tato akce běží a těší se velkému zájmu. „Tato akce je určena pro všechny věkové kategorie, proto širte tuto zprávu také mezi své rodiče, prarodiče...“ prosí organizátoři. Více zde <https://www.biskupstvi.cz/2023-02-14-adoptuj-si-kneze>. Na otázky odpovídá Martina Dvořáková z Diecézního centra mládeže.

Kdo dal hlavní impuls zapojit se po vzoru olomoucké arcidiecéze?

Na společném setkání diecézních center mládeže z celé republiky proběhlo společné sdílení o projektech, na kterých kdo pracuje, a právě olomoucké arcidiecézní centrum mládeže zmínilo i svůj projekt Adopce kněze, jehož myšlenka nás velmi zaujala. Díky jejich ochotě a vstřícnosti poskytnout nám veškeré informace i materiály, jsme ho v rámci aktivit DCM Brno spustili také.

Kolik kněží si mohou zájemci „adoptovat“?

V projektu naší diecéze mohou zájemci „adoptovat“ 239 diecézních kněží, 67 řeholních kněží a 49 jáhnů.

Jsou mezi nimi i biskupové?

Ano, jsou zde také. Ale už jsou „rozebrání“.

Jaký je zatím zájem, kolik lidí si už na webu „svého“ kněze „vylosovalo“

O projekt je obrovský zájem. V původní plánu byla adopce pouze diecézních kněží, ti všichni však byli adoptováni již v prvních dnech po spuštění, proto jsme zapojili i seznam řeholních kněží působících v naší diecézi a i seznam těch, kteří přijali jáhenské svěcení. V tuto chvíli (přesně týden po spuštění) již zbývá „adoptovat“ posledních pár jáhnů. Poté pojedeme „druhé kolo“ – každý svěcený v naší diecézi pak bude mít, jak doufáme, dva zájemce, kteří ho budou podporovat svou modlitbou.

Bude tento závazek trvalý?

Adopce je na dobu neurčitou. Určitě bychom to ale nenazvali závazkem – jedná se o ochotu lidí se modlit.

Dozví se kněz, kdo si ho adoptoval?

Ne, akce je zcela anonymní. Pokud se chce dotýčný „svému“ knězi ozvat a být s ním v kontaktu, je to jeho osobní volba.

FARNÍ POUŤ DO KŘTIN V SOBOTU 6. KVĚTNA 2023

Program pro pěší poutníky

Sraz je před husovickým kostelem v 7.20, kde poutníci dostanou požehnání na cestu. Pak vyrazí směr Tomkovo nám., odkud v 7.51 odjíždí autobus č. 57 směr Vranov.

Pěší trasa povede z Vranova přes Nový hrad, Máchův památník, Klostermannovu studánku až do Křtin. Celkem měří 17,5 km.

Zkrácení pěší trasy je možné např. napojením se na pěší skupinu v křížení silnice č. 37444 a cyklostezky č. 5077 u Josefova ve 12.30. Zbývající cesta do Křtin má pak cca 7,5 km. Je ale potřeba oznámit to pěší skupině na tel. č. 774 077 865, aby o tom věděli.

Program pro autobusové poutníky

Autobus veřejné dopravy č. 201 odjíždí do Křtin z konečné Židenice-nádraží (za Kauflandem) v 13.09, ve 14.09 nebo v 15.09. Ve Křtinách u kostela je ve 13.50, ve 14.50 nebo v 15.50. Cena za dopravu je 41 Kč.

Je také možné využít k nastoupení zastávku na Staré Osadě (6 min po odjezdu z konečné) nebo další zastávky na Vinohradech a v Lišni.

Program v kostele

Pouť v kostele ve Křtinách začíná v 15 hod. modlitbou sv. růžence s litaniami k Panně Marii. Mše sv. začíná v 16 hod., celebrantem bude bratr Ignác, OFM.

Na hojnou účast se těší Panna Maria :).

SLOVA NAŠICH DNŮ: KŘÍŽOVÁ CESTA P. VOJTĚCHA KODETA

Nechci, nebaví mě to, nemám čas, nesouhlasím, nenávidím, nemám chuť, nemám rád, neodpustím, nevydržím, nemám náladu... To jsou slova našich dnů. Stala se bohužel nejen součástí našeho slovníku, ale především našeho srdce, celé naší bytosti. Zkusme si je teď projít při křížové cestě, zamysleme se nad nimi, právě proto, že je tolikrát řekneme bez rozumu, a kontrolujme je za slovy těch, kteří prožili s Kristem jeho křížovou cestu. A pojďme dál, dejme si za úkol, že tato slova budeme pomalu odstraňovat ze svého slovníku, ze svého podvědomí, a číňme tak! Budeme přitom ještě šťastnější, otevřenější, radostnější děti Boží. Potom nás bude mít ještě raději Bůh i ostatní lid a zase my naopak budeme mít raději Boha a ostatní lidi.

1. Kristus je odsouzen – nesouhlasím

Nikoho nezabil, nikoho nepodvedl, nikomu neublížil a přesto je odsouzen. Je to nespravedlivé, chtělo by to tedy obhajobu, protest. Kristus ale mlčí, přijímá. Neříká – nesouhlasím. Jistě zná cenu pokory a ví, že pokora a mlčení jsou v Božím plánu boje proti zlu účinnější než slova nesouhlasu, obhajoby. Neohlíží se na to, co řeknou lidé, zda ho budou považovat za blázna. Kolikrát se hájíme my? Jen se nás někdo dotkne maličkostí, už si nic nenecháme líbit. Hájíme se tehdy, když dotýčný má pravdu, natož když pravdu máme my. Bouříme se, hádáme se, rozčilujeme se, cítíme se ukřivdění, jsme uraženi. Odpust' nám, Pane, že neumíme mlčet.

2. Kristus bere na sebe kříž – nechci

Kristus bere kříž. Neříká nechci – ačkoliv ho nenese sám za sebe, ale nese ho za nás. A zatím my – nechceme se zapřít v jídlu, v zábavě, v televizi, nechce se nám nést svo-

je obtíže, svůj kříž a to už ani neuvažujeme, že bychom měli nést kříž za druhé. Kolikrát denně to slovo letí vesmírem a zraňuje toho, který se nás vyvolil, který nám nabídl své přátelství, dokonce za nás dal svého Syna, který „nechci“ neřekl. Rozmysleme si každé „nechci“, neříkejme je proto, že zpátky už vzít nelze. Odpust' nám, Pane, každé naše „nechci“, kterým jsme odmítli tvou vůli a poslouchali protivníkův hlas.

3. Kristus padá poprvé – nestačím na to

Křížová cesta není zaranžovaná podívaná, je reálná, je živá. Kristus musí projít překážkami, mezi které patří i pády. Nereaguje na ně tím, že by byl nervózní, že by měl hysterický záchvat, neříká, že na to nestačí, vstává a pokračuje. A kolik bojů, překážek jsme už vzdali my, někdy na počátku, někdy uprostřed, někdy dokonce i předem. Často jsme si to logicky zdůvodnili, chtěli jsme pochopení od druhých... A zatím jsme měli dost sil se zvednout a jít

dál. Chtělo to jen zatnout zuby, poručit si. A proto příště ať platí místo – nestačím na to – chci! Odpusť Pane, že jsme byli líní, ustrašení, lenošní, a že jsme nebojovali.

4. Kristus potkává svou Matku – nestojím o to

Maria, člověk, který odpověděl na Boží výzvu ano. Neodmítá Boží plán, přijímá, raduje se z něho. Kolikrát svým postojem jsme řekli Bohu: Nestojím o tvé plány, jsou příliš náročné, budu pro druhé bláznem, budu se muset zapírat a já chci něco užít... Copak není Bůh náš otec, a nedává nám jen to nejlepší? Nechávám se oklamat tím, co je povrchní, dočasné, líbivé...a nestojím o dary z rukou Boha. Odpusť nám, Pane, že jsme nestáli o tvou lásku, přátelství, klid a zaměřili se na hodnoty, které nás uspokojili jen na chvíli.

5. Šimon z Kyrény pomáhá Kristu – nemám čas

Šel kolem Šimon z Kyrény. Třeba pospíchal, možná chtěl, možná ho donutili, ale zastavil se, udělal si čas a šel za Kristem část křížové cesty. Žijeme ve století rychlosti, spěchu a úspěchanosti. Každý den se za něčím honíme, pospícháme, běžíme. Každý z nás také stále říká: „Nemám čas...“ Nemám čas jít pomalu a obdivovat květiny, slunce a ticho. Nemám čas vyslechnout toho, který mi chce svěřit své problémy. Nemám čas se modlit a na druhé straně se dokážeme hodinu dívat na televizi, poslouchat rádio, pomlouvat bližního, kritizovat nadřazené. Dostali jsme od tvůrce čas jako vzácnou a křehkou veličinu, ale neumíme ho jaksi využívat. Slova: „nemám čas“ se stala zaklínadlem, kterým se vytvořily hráze mezi lidmi a přírodou, ří-

káme to už jen tak běžně, je to tak logické, jasné, je to normální, je to... je anebo není? Využívat čas podle představ toho, který ví, jak ho nejlépe využívat. Pane, odpusť nám, že maříme čas zbytečnostmi a nevyužíváme ho podle tvých představ.

6. Veronika – je mi to jedno

Žena – není jí jedno, že tu jde člověk, který trpí, není lhostejná. Mysleme na ženy, na matky, které se zbavují svých dětí. Upírají život těm, kteří se nemohou bránit. Nezajímá je jejich souhlas, je jim to jedno. Kde je u těch žen soucit, kde láska, smysl pro krásu a spravedlnost? Smysl pro oběť – je jim to jedno, je jim to jedno ve jménu pokroku, ve jménu vědy, rozumu... Jestliže je to možné, Pane, přijmi naši oběť jako smír za ty, které zabijí své nenarozené děti.

7. Kristus padá podruhé – nemám náladu

Další překážka. My bychom řekli: Už zase? Už nemám náladu. Ale říkáme to tak často, tak často jsme netrpěliví. Neříká to však Kristus. Ví, že musí usmířit mnoho hříchů, plní vůli svého Otce, aniž by se ptal: jak to bude ještě dlouho trvat? A proč také nejde někdo jiný?... Neřídí se pocity svými, svou náladou, nevnučuje Bohu své názory. Ale my se mnohdy řídíme svou náladou. Odpusť nám, Pane, že jsme se řídili svou náladou, že jsme chtěli prosazovat svou vůli, a ne prožívat slova modlitby Otce náš – buď vůle tvá...

8. Kristus potkává ženy – nepomohu

Kolikrát říkáme: To nemá cenu, tím nikomu nepomohu... A tak se nezajímáme, protože bychom tím nikomu nepomohli... A zatím každý sebezápor, každá oběť,

Milivoj Husák: *Hoc est corpus meum*, 1987

každá modlitba se skrze Boha promění v nějakou milost, i když my to nevidíme. Jsme součástí těla Kristova, které stále trpí, je pronásledováno, bičováno, posmíváno, a tak prožíváme jeho bolesti – jako prožívaly Kristovu bolest ženy, které ho potkaly. Pane, odpusť, že jsme se nezajímali o život církve, celé církve, celého těla Kristova a nepomáhali svojí obětí, sebezáporem, modlitbou...

9. Kristus padá potřetí – nevydržím

Bolest, únava se stupňují. Další pád. My v životě upadneme vícekrát, jsme vyčerpáni. Jsou někdy situace, kdy na nás doléhá

utrpení ze všech stran. Dlouho, když nás opustí přátelé, jsme sami... a tak řekneme: Už to nevydržím. A hroutíme se. Není přece ale možno, aby nás opustil ten, který si nás vyvolil, nebo aby nám dal větší kříž, než můžeme unést. Ten, který nedolomí nalomenou třtinu. Není možné, aby se spletl génius vesmíru a předimenzoval naše schopnosti. Odpusť nám, Pane, že jsme malomyslní.

10. Kristus zbaven šatu – nenávidím

Nestačilo bičování, plivání, nadávky. Nenávidí jde dál. Berou Kristu i šaty. Oni nenávidí – on miluje. Je to protiklad, který byl nutný pro spásu nás všech. I v našem srdci je někdy nenávisť. Nenávidíme věci, lidi... Místo lásky a odpuštění – nenávidíme. A to, co bychom měli nenávidět – to je hřích v jakékoliv podobě, to mnohdy přijímáme. Pane, odpusť nám, kde je místo lásky nenávisť a kde v případě hříchu není nenávisť, ale souhlas.

11. Kristus přibit na kříž – nemám rád

Mohli jsme dostat větší důkaz lásky Krista k nám? Je za nás ukřižován. Má nás rád, i když jsme ho kolikrát zapřeli, zradili a opustili. A co všechno a koho my nemáme rádi? Nemáme rádi to a to jídlo, nadáváme na počasí, nemáme rádi toho a toho člověka. Dostali jsme příkaz lásky. Miluj svého Boha a bližního. Jak tento příkaz plníme? Odpusť, Pane, naši nelásku vůči tobě a vůči bližním.

12. Kristus umírá – neodpustím

Kristus umírá. Dívá se dolů na ty, kteří ho odsoudili. Nespíla jim, neříká, že jim neodpustí. Ať slunce nezapadá nad vašim

hněvem. Jak je to s námi? Jak si odpouštíme vzájemně jako bratři, jako přátelé? Neodmítli jsme někdy ruku nabídnutou ke smíru? Nečekali jsme někdy, až první přijde ten druhý, protože co bych já se pokořoval, já jsem nezačal... Odpouštějme si navzájem, protože totéž chceme my po ostatních a po Bohu. Ve hněvu není lásky. Z hněvu se raduje jen ďábel a Bůh má zármutek. Odpusť, Pane, že jsme si nedokázali odpouštět.

13. Kristus na klíně své Matky – ne

Velká Matka, velká žena. Maria je velkým tím, že řekla Bohu své ano. Neřekla – ne. Dokázala svou poslušností umlčet otázky

a nedůvěru. Bůh je trpělivý, my ne. Bůh odpustí – my zase ne. Napravme naše skutky. Právě ony křičí celému světu ne! Pane, odpusť nám, že jsme odmítli tvůj scénář a roli nám určenou.

14. Kristus uložen do hrobu

Kristus svoji křížovou cestou došel až do konce. Neříkal na ní slova: nechci, nesouhlasím, nevydržím, nemám čas, neodpustím, nenávidím, nemám náladu... Není to i pro nás návod, jak zvládat svou křížovou cestu, jak žít? Zkusme ochudit svůj život o tato slova, aby se stal bohatším.

Připravila Martina Jandlová

MODLITBY MATEK

zvou všechny maminky a babičky,
ale i ženy prožívající své mateřství duchovně
na setkání

v sobotu **22. dubna 2023**
od 15:00 – 18:00h.

Místo setkání: fara Husovice, Vranovská 103

Zvány jsou nejen maminky a babičky z Husovic, ale i z blízkého okolí!

O spiritualitě tohoto hnutí promluví hosté brněnská a národní koordinátorka.

Ve společenství také prožijeme modlitbu matek v kapli.

Srdečně zvou maminky z modlitební skupinky Husovice.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně,
Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdriciko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXVII, 1/2023, 2. 4. 2023**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 1. 3. 2023. Uzávěrka dalšího čísla Srdíčka je 4. 4. 2023.